

да те пусна. — и го турна съ тогата по гърба. Като види двоятът, че лесно не ще се отгърне, каза:

— Ние, двоятът, ниебемъ, тамъ, дето не знаеатъ, какво е това „Чукъ-пучукъ“. А то значи, че не пазватъ работата, нищо не почукватъ. А като не работатъ, нѣма и съ какво да живѣятъ. Дето има такива хора, ние тамъ владѣемъ.

— А какво правте нощемъ въ нашето село?

— Какво, на съвъ учимъ хората на лоши работи: да се биятъ, да се каратъ и нищо да не помилватъ. Въ ашето село всички сѫ такива. Затоа и ние тука си правимъ веселбингъ. Научава ли какво е това „Чукъ-пучукъ“, изпѣлватъ ли го, тогава нѣсъ да ни нѣма отъ това нѣсто.

— А, такава ли е била работата? — и чичо Тилчо замална съ всички сила по главата му и двоятътъ изчезна като димъ.

Тръгна си за село чичо Тилчо и си дума: „Чукъ-пучукъ“, „Чукъ-пучукъ“. Когато си отиде въ къщи, той всичко разказа на жена си. А тя бѣше унина и добра жена и всичко разбра.

— Взими, живо, брадвата, теслата и почвай. Тукъ чукъ, тамъ пучукъ, работа си камабай. Празенъ не стой! Сига си ловилъ вълчицѣтъ и лисицицѣтъ. Съ работата всичко се спечелва.

И почна чичо Тилчо. Запретна ржкан, разхета се, замуча изъ дворе. Когато поорави, стобора поадигна, оравото приготви. А жена му го гледа и го похваля:

— Чукъ-пучукъ! Чукъ-пучукъ!

Тѣй днесъ, тѣй утро, динтѣ вървѣха, а чичо Тилчо работѣше, не спрѣше. Зора наивитъ, разкопа градината. Поседи овшини. Работи и своя пѣсень си танюкия:

Чукъ-пучукъ! Пучукъ-чукъ-чукъ!

Нива празенъ ти не стой.

Чукъ-пучукъ! Пучукъ-чукъ-чукъ!

Сладъкъ ще е лѣбѣтъ твой!

Не жина година — две, къщата на чичо Тилчо отъ всичко инаше. Сега не само че не

главуваше и не ходѣше да проси, като порано, но имаше и на други да даде.

Зачудила се съселеницѣтѣ му,

— Имаше е нанѣрицѣтѣ, — закъва си тѣ. Нѣкои решиха да го попитатъ.

— Бай Тилчо, отъ ли хѣе, та тѣй бърже се издигна? Хората казватъ, че имаше си нанѣрицѣтѣ.

— Имаше зорѣ, имаше нанѣрицѣтѣ. Тамъ при носта, дето ловилъ вълчицѣтъ и лисицицѣтѣ.

— А какво е тах пѣсенъ, дето постоянно си я пѣешъ?

— Тя ми даде инането и та ми го пазя. Нѣкои селани нанстима поаврѣха, че чичо Тилчо е нанѣрилъ имане и много пакти коанна при носта да ковайтъ. Мо нищо не нанѣриха.

Чичо Тилчо и стрине Тилчованца излѣчиха и се само поадниваха.

Единъ денъ решиха всичко да канатъ на селеницѣтѣ. Събра ги чичо Тилчо на негодни срѣдъ селото и имъ заарекда:

— Братъ, азъ никако инане не съмъ нанѣрилъ при носта, а научилъ тѣхъ две чудни думи: Чукъ-пучукъ. Научете ги и вие и анкати си ги поавтаряйтъ. А то значи: не стойте никога празни, безъ работа. Чукайте, пучукайте, азъ къщи, азъ градината, на нивата, наврѣтъ. Тогва инането само ще дойде азъ авиата къщи.

— А, тѣй ли била работата? Вижъ ти, колко проста, а колко унина била тѣ! — запрѣказва си единъ другъ селеницѣтъ и си отидоа по двораибѣтѣ.

И отъ тоа денъ все по-често почна да се чува изъ селскиятѣ дворове пѣсенята на чичо Тилчо:

Чукъ-пучукъ! Пучукъ-чукъ-чукъ!

Нива празенъ ти не стой.

Чукъ-пучукъ! Пучукъ-чукъ-чукъ!

Сладъкъ ще е лѣбѣтъ твой!...

Селото скоро се преобрази. Цѣрна като солѣна градина, въ която хората, като пчелки сибираха меда на свое грудъ и пѣлиха кошеря на добромѣстината и радостята.

Никола Микитовъ

Въздърнатель

маршъ

Азъ съмъ малъкъ въздърнатель:

Малъкъ, но герой.

И съсъ спирта — неприятель.

Вѣлѣзълъ съмъ въ бой.

И до гроба ще се боря.

Клетва дадохъ азъ.

Смиръ азъ уста си да не туря

До последна часъ.

Далечъ анка и рекин —

Спиртовъ чада!

Алковола — тозъ тиранень

Азъ ще победя.

Азъ съмъ малъкъ въздърнатель:

Малъкъ, но герой.

И съсъ спирта — неприятель

Вѣлѣзълъ съмъ въ бой.

Г. П. Бойнѣвъ